

DEL PAISATGE INTERNACIONAL

Briland, apagat

Quan Tardieu constituí el seu govern, és quasi segur que tenia la intenció d'ocupar-se de les qüestions diplomàtiques. I si s'embarcà amb Briand fou perquè li hauria estat impossible de reeixir en la formació del gabinet i també perquè segurament no es donà ben bé compte de les dificultats que aquest dualisme podria portar.

En aquesta segona Conferència de La Haia s'ha vist com Briand quedava eclipsat per Tardieu el qual ha jugat el paper que Snowden féu a la Conferència passada; la nota forta ha anat a càrrec del President del Consell francès. Aquest eclipsi culminarà a la Conferència de Londres on Tardieu sembla que portarà la veu cantant de la comissió francesa.

No és aventurat de dir que Briand no es resignarà a tenir nominalment la cartera d'Affaires Estrangeres perquè un altre en regeixi l'efectivitat.

Ni la sagacitat de Briand ni l'ambició de Tardieu no poden fer viable ni durador aquest dualisme.

Quan un President es vol fer càrrec de les qüestions exteriors, o es queda ell la cartera de negocis estrangers o hi posa un home dòcil per fer el paper de «marionette», i Briand és molt lluny de voler representar aquest paper. Preferirà fer de solo en el cor de l'oposició que a fer de segon sota la batuta de Tardieu.

Fins que el govern francès no es presenti a la Cambra a donar compte de les seves gestions a les dues Conferències esmentades, és arriscat de dir com acabarà aquesta combinació Briand Tardieu.

El «Daily Herald», deia, dies enrera, que és molt possible que hi hagi a França un canvi de govern que portaria a un dels següents resultats: un govern presidit per Poincaré i amb Tardieu als afers estrangers, o un govern en el qual la presidència i la cartera d'assumptes exteriors estarien en mans de Tardieu.

Que Briand no té les simpaties que tenia abans de la constitució de l'actual govern, és un fet de fàcil constatació. Que a La Haia, Tardieu ha guanyat prestigi amb la seva actitud aspra, és un fet no menys real que l'anterior.

Si Tardieu obté a Londres un resultat que satisfaci l'opinió francesa, com l'ha obtingut a La Haia, és molt possible que desembarqui Briand.

¿Però un ministre Tardieu amb Briand a l'oposició, tindria molta durada?

LA TASCA HEROICA

Es evident que una gran massa d'intellectuals i de poble no té avui cap interès per la política. No podem dir, per això, que ells deixin d'interessar-nos. Hi ha un sector més selecte que, sense oblidar llur deure envers la col·lectivitat, adopta una actitud d'extremada cautela i declara que, de moment, no té partit ni programa. Un residu no gaire nombrós estem en posició de lluita franca i ens apleguem sota banderes distintes esperant l'hora de les gran decisions. Tots tenim l'esperança de guanyar la batalla: els uns perquè creuen que els aconteximents es resoldran a favor d'ells, els altres perquè creiem que la vida orgànica de la societat ens ha senyalat la ruta a seguir, la qual indubitablement ha de portar el triomf definitiu.

La indiferència de la massa és, naturalment, un obstacle de consideració perquè es resol en una ineptitud manifesta per a l'adaptació a la vida civil fins en les formes més sumàries. Probablement tots els homes de bona fe que actuen en política estarien d'acord en exigir dels individus una determinació personal respecte alguns problemes que la col·lectivitat no pot resoldre per a ells, tals com el sentiment religiós i les seves diverses derivacions morals, la inclinació a assimilar-se una cultura, el concepte de justícia social, la fidelitat a les forces ètniques, etc. De aquesta reflexió n'hauriem un resultat segur i és el de saber si el poble té qualque noció aproximada de la diferència bàsica que hi ha entre una i altra forma de govern circumscribint-nos a les seves modalitats fonamentals: Democràcia i dictadura. I és possible que la seva preferència ens donés la certesa dels nostres destins i podéssim laborar amb el cor content, de cara a un demà més venturos.

La nostra tasca d'avui és ingrata. Tenim fe en uns principis, seguim uns preceptes morals molt rígids i sovint veiem que els que consideràvem més a prop, ens combaten amb més animositat que els nostres enemics naturals. És clar que això ens fa més «únics» i més inconfusibles, però sovint ens encomana l'aprensió que el poble no està amb nosaltres i aquella més desoladora que el poble no vindrà a nosaltres. Parlem molt precisament del nostre poble al qual els atavismes perniciosament cultivats han deixat en un estat de degradació que esborrona. I ens apar una tragèdia que pugui arribar un dia que sen-

L'actitud passiva i resignada de Briand fa creure que ell espera la vinguda d'un núvol de tempesta que taparà aquest nou sol que ha sortit al cel de la política francesa.

¿Com i quan acabarà aquest duumvirat Tardieu-Briand?

se el seu esforç i àdhuc sense la seva voluntat es trobi una nova estructura social i jurídica que, en lloc de dignificar-lo, acabi per minimitzar-lo i embrutir-lo.

No deu ésser una afirmació gaire arriscada dir que nosaltres no podem sustraure'ns de cap manera l'evolució universal. Tampoc deu ésser cap descobriment sensacional assegurar que l'humanitat civilitzada camina vers el Socialisme. Però dir-ho a una multitud distreta que gesticula i crida per a posar constantment de manifest el desacord que hi ha entre els seus actes i les seves paraules, és una tasca dura i heroica de la qual no tothom se'n consola. Sempre s'obté un èxit més franc sumant-se al cor d'estults encara que molts han arribat a esgotar el vocabulari de truculència sabent que tot ora foc d'encenalls i que no hi havia ni un àtom d'energia constructiva en llurs declamacions terriblement radicals.

El llibre de Francis Delaisi «Les dues Europes», prologat per Daume Heineman, és el que dona aquesta nota d'acidesa a les nostres reflexions d'avui. Hi han realment dues Europes a les quals no divideix cap frontera política ni ètnica i entre les quals la tècnica i l'economia ha arribat a establir un abim. Hi ha l'Europa del cavall de vapor i l'Europa del cavall de carn i ossos. Hi ha l'Europa central i nòrdica. potent, organitzada, activa, culta, democràtica, que té a les seves mans els seus propis destins i el capital i la tècnica que manca a l'altra Europa, a l'Europa del sud i de l'est, l'Europa estepària o inculta, la de producció escassa i cara, la dels analfabets, la de les dictadures, la que no té vies de comunicació, ni capitals ni tècnica per a transformar-se.

Heineman, el rei de l'electricitat, preveu que no molt lluny el dia que l'Europa democràtica i culta és bolcarà damunt de l'altra Europa per a salvar-se totes dues en una provident democràcia industrial. Tancat el mercat americà, closa l'expansió d'Europa, s'acosta el moment de les dues crisis més agudes que haurà conegut l'història moderna: la crisi dels mercats de l'Europa industrial i la crisi agrària. Ara que s'ha aconseguit una producció superabundant, ara manca el consumidor. Serà precis crear-lo. Serà precis dotar-lo de poder d'adquisició. Serà precis fer nèixer necessitats i confort desconeguts i elevar a la categoria de ciutadans tots els pobles gregaris que viuen al marge de l'Europa industrialitzada. Diu Heineman:

«En comptes de finançar, com s'ha fet taquests darrers anys, les grans indústries sense clientela suficient per fomentar una producció que no té mercat, serà precis fer préstecs als compradors per tal que puguin consumir. Aquesta clientela es trobarà en els països de l'est

i del migdia d'Europa, en els quals el rendiment per hectàrea es limita només a les explotacions proveïdes de maquinària de l'Europa occidental. Les poblacions camperoles, les collites de les quals s'hauran duplicat i que tinguin els mitjans necessaris de transport, pagaran fàcilment en cereals, bestiar, llanes i fustes les anualitats dels préstecs, amb la diferència que compraran llurs vestits, calçat i altres productes a l'Europa industrial. I encara aquesta els proporcionarà elements de producció i transport, i les dues crisis, la industrial de l'oest i l'agrària de l'est i del sud, quedaran simultàniament resoltes.»

Fa uns quants anys que els grans homes de negocis, superant als propis economistes, van adoptant les teories i la tècnica marxistes. Les profecies d'Heineman i Delaisi es confirmaran o no en detall, però en substància l'Europa moderna, industrialitzada i democràtica es troba en la necessitat d'envair econòmicament l'Europa semi-colonial, el mateix que els Estats Units envaeixen sistemàticament l'Amèrica del Sud. Les vinents dècades presenciaran aquest fenomen i, per consegüent, la vida econòmica i social del nostre poble serà aviat somoguda i trasbalsada. En canviar l'estructuració econòmica, la estructuració política canviarà inevitablement. ¿Com reaccionarà aleshores el nostre poble?

La nostra tasca consisteix a situar-nos en un punt estratègic per tal d'evitar que el nostre poble ofereixi resistència a les noves condicions. Voldríem que el seu esperit s'anticipés a elles. I serà treball de paciència i de sacrifici mostrar-li l'ambient de ponderació, induir-lo a gustar-lo i adaptar-li, per fi, per tal que els petits episodis que li enterboleixen la vista no emmetzinin ja més el seu esperit. Cal que el nostre Socialisme, educador persistent, vagi fent el seu camí amb l'entusiasme del poble o amb la seva hostilitat. Ell ha de venir inevitablement. Nosaltres no fem altra cosa que aplanar-li la ruta anticipant-li la visió i preparant-lo perquè vingui de bon grat.

M. SERRA I MORET

Servei de premsa de l'Unió Socialista de Catalunya.

«La Voluntat» Nou diari republicà que sortirà a Barcelona

La carència d'un òrgan autèntic del republicanisme català a Barcelona, de directives decididament esquerristes, portaveu de les aspiracions maximalistes en l'ordre polític i social, ha fet que un grup de republicans i socialistes catalans hagin reunit els mitjans necessaris perquè la publicació diària d'aquest òrgan sigui una realitat. Sota el títol «La voluntat» la democràcia

«Associació de Música»

Davant del primer concert

Sabem que en el magnífic concert inaugural d'aquesta novella entitat, que com saben nostres lectors anirà a càrrec de l'eminent concertista de violí En Joan Marín, han promès assistir-hi delegacions d'altres Associacions de música de Catalunya, i especialment de la Lliga d'Associacions a Barcelona.

També, per encàrrec exprés de la Comissió organitzadora, ens plau, amb el fi d'esvaire el més petit dubte, repetir els advertiments que segueixen:

Dit concert inaugural, com tots els altres encomanats per l'Associació de Música a Manresa, serà exclusivament pels inscrits a ella.

Les invitacions dels inscrits seran personals i intranferibles i sols es permetrà siguin transferibles entre individus de la família dels associats que facin vida comú amb ells.

Que no hi haurà guixeta en cap concert, puix amb anticipació, tots els inscrits, rebran les invitacions corresponents per les que s'hagin inscrit pagant a l'acte que les rebien, la quota corresponent.

Que no es permetrà l'entrada a cap concert, als menors de deu anys.

Que totes les localitats, a excepció de les llotges, aniran sense numerar, i per tant es prega a tots els inscrits, que siguin puntuals als concerts, per evitar aglomeracions, i escollir el lloc que més els plagui.

Encara que tots els inscrits són individus de reconegut civisme i bon portament, s'els recomana un silenci absolut durant l'execució de cada obra de concert.

Que es començarà puntualment els concert a l'hora anunciada. i una vegada començat no es permetrà l'entrada al local, fins l'acabament de cada composició.

Es prega a tots els inscrits que per qualsevol motiu, no haguessin rebut la invitació o invitacions corresponents, — cosa contrària a la voluntat de la Comissió organitzadora —, que concorri al concert on els serà permès l'entrada, rebent a l'acte dites invitacions, previ el pagament de la quota per la que s'inscriu a l'«Associació de Música».

El concert, tal com anunciàvem, tindrà lloc a les deu de la nit del 24 d'aquest mes, en el Gran Kursaal de nostra ciutat.

Pròximament publicarem el programa.

republicana i socialista de Catalunya tindrà des d'ara un moderat portaveu en el qual col·laboraran les darreres promocions polítiques, literàries i artístiques.

Sortirà els vespres i tindrà una extensa informació.

En breu es farà pública la seva llista de redactors i col·laboradors.